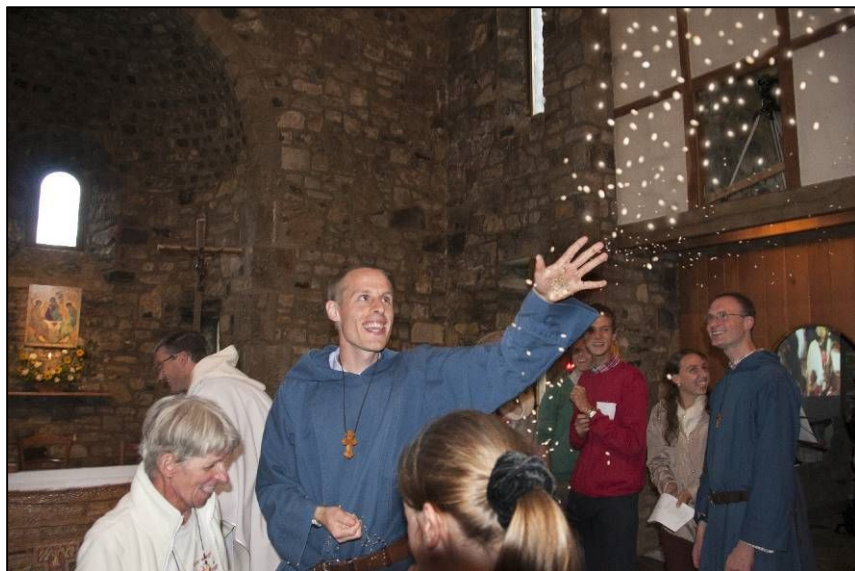

Maldos bendrystė

*Davęs amžinuosius įžadus, brolis Joakimas dosniai sėja didžiajai
Bažnyčios pjūčiai!*

**Brangus (-i) drauge Kristuje,
Ramybė ir džiaugsmas jums!**

Nuostabus Kalėdų laikas. Nepaisant žiemos šaltuko, ši šventė skleidžia šeimyniškumą ir šilumą. Prakartėlė ragina į ją žvelgiančius širdies akimis siekti esminių gyvenimo dalykų. Žvelgdamas į susitinkančius Jėzaus, Marijos ir Juozapo žvilgsnius, matau meilę, švelnumą, gerumą. Kaip gera gyventi, kai į mus žiūri su nuostaba. Vaikas savo tėvų širdyje natūraliai pažadina geriausius jausmus. Šis širdies pažadinimas yra labai gražus.

Taip pat yra ir piemenėlių apsilankymas. Tai vargšai, kuriuos žmonės atstūmė, bet Dievas priėmė savo meilėje, apgaubė savo šviesa. Po jų ateina trys karaliai, svetimšaliai, atėję iš toli. Koks nustebimas lydi jų apsilankymą! Niekas jų nelaukė. Po ilgų amžių ateina ir mūsų eilė

aplankyti prakartėlę, save atiduoti tam, kuris yra žmonių draugas, ir pasakyti ačiū Jėzui, kartu Jam patikint visus savo klausimus ir rūpesčius. Ar galėtum išsakyti tai, kas tave traukia prie Jo, tai, nuo ko nori būti išvaduotas?

Kalėdų šventė turi dar vieną aspektą. Jėzus negimė steriliuose gimdymo namuose, kurių higiena atitinka aukščiausias europines normas. Jis gimė tvartelyje, kuris galėjo būti ir nelabai švarus. Ką visa tai reiškia? Jėzus taip pat ateina į mano širdies tvartelį, į visą jo žmogišką sudėtingumą su visais sugebėjimais, su visomis baimėmis, viltimis, džiaugsmiais ir sunkumais. Ir čia Jis man atveria savo glėbį ir tiesia savo rankas. Pats

būdamas pažeidžiamas, Jis paliečia mano trapumą. Baimės netenka galios ir giliai širdyje skleidžiasi pasitikėjimas. Mano širdyje Jis verkia kartu su manimi, man šypsosi ir džiaugiasi kartu. Jis žavisi mano mažomis pergalėmis. Jis yra Dievas su manimi. Jėzus mane tokį, koks esu, įtraukia į savo meilę.

Mes esame nešami ir patraukiami mūsų palankiai laukiančios Meilės. Čia norėčiau prisiminti Teresės iš Lizjė patirtą Kalėdų nakties malonę: „Šią šviesos naktį prasidėjo trečiasis mano gyvenimo etapas, pats gražiausias iš visų, pilnas dangaus malonių... Darbą, kurio neįveikiau per dešimt metų, Jėzus padarė per vieną akimirką, pasikliaudamas mano gera valia, kurios man niekada netrūko. Kaip apaštalai aš galėjau Jam pasakyti: „Aš visą naktį žvejojau, bet nieko nepagavau.“ Dar gailėstingesnis man nei apaštalams, Jėzus pats paėmė tinklus ir juos užmetęs pripildė žuvų... Mane Jis padarė žmonių žveju, savyje aš pajutau troškimą atversti nusidėjėlius, kurio anksčiau niekada taip stipriai nejaučiau. Paprastai sakant, pajutau meilę nužengiant į mano širdį, poreikį pamiršti save, kad kitiems būtų malonu, ir nuo to laiko aš tapau laiminga!“

O kad mūsų širdis taip pat degtų troškimu mylėti konkrečiai. Elkimės kaip Jėzus. Verkime su tais, kurie verkia, kitiems – šypsokimės, džiaukimės su mūsų laiko vyrais ir moterimis. Stebėkimės mažomis

pergalėmis tu, su kuriais kartu gyvename. Turėkime universalią širdį, naikinančią išankstinius nusistatymus, kad pamatytume asmens grožį.

Per Kalėdų slėpinį Jėzus mus pakviečia. Tai kvietimas, kurį tik širdis gali išgirsti. Mes gerai tai žinome, širdis taip pat turi savo principus. Kalėdos man kalba apie gyvenimo esmę, kviečia mane išdrįsti gyventi. Dievo šviesa gali ištrykšti ten, kur nelaukiame. Dievo galybė gali išsiskleisti mūsų silpnumuose. Kalėdos mus kviečia ugdyti savo širdis, kad jos būtų vis žmogiškesnės, kurti gražų gyvenimą, net jei gyvenimas visada liks trapus ir pažeidžiamas. Pasitikėk, Jis tave myli. Taip pat ir tu – mylėk Jį. Tai yra visai paprastas evangelinis kelias. Linksmų Šv. Kalėdų ir laimingų Naujųjų 2017-ųjų metų!

Brolis Bartas

„Man gyvenimas – tai Kristus!“

Mokykloje aš tikrai nebuvo geras mokinys – mano rezultatai dažnai buvo ne patys geriausi. Vienais metais, kai ypač mažai stengiausi, tėtis nusivedė mane į bažnyčią, kurioje buvo benamių, ir man pasakė, kad jei taip ir toliau tęsis, tai aš baigsiu kaip jie – būsiu vargšas bažnyčioje. Tikriausiai jis turėjo galvoje ne

tai, bet štai kuo aš tapau davęs įžadus: vargšu Bažnyčioje. Ne materialiniu aspektu, bet žinojimu, kad visada galiu sulaukti Viešpaties gailestingumo, kad Viešpats nelaukia, jog būčiau moraliai nepriekaištingas, bet kad aš jam suteikiu visą laisvę mano gyvenime vykdyti stebuklus. Vienas pasaulietis ortodoksas sakė, kad nėra kitos šventumo programos kaip: „kiekvieną akimirką, kiekvieną minutę prisiminti, kad esu mylimas beprotiška Dievo meile!“

„Dievo gailestingumo bei malonės gyventi ir mirti tarnaujant Viešpačiui Tiberiados bendruomenėje.“

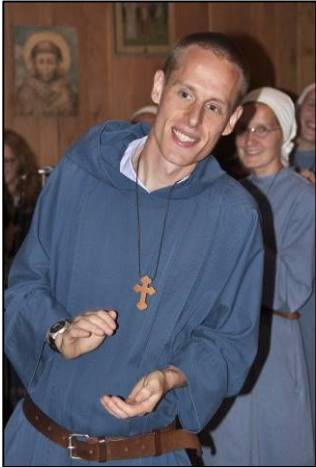
Tokią šventumo programą aš užsibrėžiau per savo amžinuosius įžadus, išstartus spalio 1 d., Gailestingumo metais, per šv. Teresėlės šventę. Tai irgi visa programa!

Per ceremoniją mane sujaudino pokalbis su vyskupu:

– Mylimasis broli, ko prašai iš Dievo ir Jo Bažnyčios?

– Dievo gailestingumo ir malonės gyventi ir mirti tarnaujant

Viešpačiui šioje Tiberiados bendruomenėje.

Tai žodžiai, kurie man primena šv. Pauliaus žodžius, kuriuos gavau besiruošdamas amžiniems įžadams: „Man gyvenimas – tai Kristus!“ (Fil 1, 21): mano gyvenimo išsipildymas yra Kristaus gyvenime, kurį Jis man pasiūlė, o įžadai – tai tirti TAIP tam gyvenimui, tai gebėjimas palikti viską, kad Jį sekčiau po to, kai sutikau Jo mylintį žvilgsnį. Per skaistumą, neturtą ir klusnumą Viešpats man atveria kelią, kuriuo galėčiau džiaugsmingai Jį sekti, stengdamasis diena iš dienos atsiduoti Jo tarnystei.

Džiaugsmas dovanoti savo gyvenimą Viešpačiui

Mano įžadai man taip pat tapo proga patirti, kaip stipriai esu palaikomas per maldą ir kitų žmonių draugystę: manau, kad niekada nesu gavęs tiek laišku su tiek dėmesio ženklų. Ir aš taip pat žinau, kad daugelis už mane meldėsi slaptose: ačiū jums visiems! Taip mes atrandame šventųjų bendravimą, ar jis būtų danguje, ar čia, žemėje. Ir toliau melkite Pjūties šeimininką, kad Jis mums atsiųstų daug brolių ir seserų, kad kartu gyventume šį paprastą gyvenimą džiaugsmo, maldoje, darbe ir skelbdami Evangeliją.

Brolis Joakimas

Brolis Morkus Lietuvoje

Aš labai džiaugiuosi, kad Vilniaus oro uoste mane pasitiko br. Jonas, Martynas, Tadas ir Agnė – gerumas atsispindėjo jų šypsenose. Į Baltriškes atvykome labai vėlai, ten mūsų laukė br. Egidijus. Su nuostaba žvelgiau į šią mažą, sniege skendinčią Tiberiados bendruomenę, taip pat į šios

nedidelės grupelės paprastą gyvenimą, brolius, sugebančius drąsiai gyventi pagal Evangeliją misijose, maldoje, darbe.

Su br. Pranciškumi, br. Vidu ir Antanu buvome išvykę į misiją vienoje Kretingos mokyklų, kuria rūpinasi pranciškonai. Jie mus pakvietė liudyti klasėse, kur mes buvome priimti atviromis širdimis. Taip pat susitikome su Kristaus pagautais mokytojais, besirūpinančiais, kaip perduoti tikėjimą. Klasėse tiesiai šviesiai kalbėjome apie Jėzų, o savo liudijimą dažnai pabaigdavome malda, per kurią br. Vidas grodavo kora.

Vakaras šeimų maldos grupelėje

Parodydami savo draugystę lankėme šeimas, jas drąsinome. Kiekvieną kartą tai buvo ypač stiprus ir kartu paprastas laikas. Ypač gražu buvo melstis Martyno ir Antano šeimoje. Bendra malda padėjo dar kartą atrasti, kad besimeldžianti šeima ar mama, kuri meldžiasi, pamažu keičia visus namus, ir šviesa skverbiasi vis gilyn.

Su br. Pranciškumi ir br. Vidu, kaip vertėju, aš galėjau susitikti su Tiberiados bendruomenei įsipareigojusių šeimų grupe, taip pat su kitomis šeimų grupelėmis. Mes jas paraginome toliau tęsti savo tarnystę šeimoms:

Anastazijos ir Sauliaus šeima

ruošiant sužadėtinius krikščioniškai santuokai ar palydint šeimas. Posinodiniame popiežiaus Pranciškaus dokumente „Amoris Laetitia“ Bažnyčia mums perdavė gražius tekstus, kuriuose galima atrasti lobių, gyvybės, šviesos bendram gyvenimui, galinčių padėti porai augti. Matėme gražius mus priėmusių porų – Mariaus ir Editos, Aušros ir Andriaus, Anastazijos ir Sauliaus su 8 vaikais, Angelinos ir Antano, Jean-François ir Ievos bei Onos ir Antano – veidus.

Su Kretingos pranciškonų gimnazijos mokiniais

Grįžus į Baltriškes, man išpūdį padarė sodas, o ypač du medžiai. Jie buvo aplipę obuoliais. Nepaisant to, kad obuoliai buvo sušalę, aš jų paragavau, ir jie buvo labai skanūs. Šie vaismedžiai man priminė Gyvybės medį, pasodintą tarp dviejų upės atšakų, duodantį vaisių dvylika kartų per metus, o šio medžio lapai buvo vaistas visoms tautoms (Apr). Šis Gyvybės medis – tai Kristaus kryžius, meilės kryžius. Iš tiesų derlius Lietuvoje buvo labai gausus. Man tai konkretus Jėzaus įvaizdis, duodantis tiek daug malonių, dovanų, išgydymų per sakramentus, šeimos gyvenimą, Žodį. Priimkite ir skinkimės gausius Išganymo vaisius. Kristus šiais Naujaisiais metais tesiunčia jums Šventąją Dvasią, atsiverkime jai maldoje ir per gailestingąją meilę.

Ačiū jums, broliai, kad gyvenate šioje gražioje vietoje, pilnoje vilties; ačiū jums, kurie gyvenate šv. Jono Krikštytojo metus; ačiū maldos grupelėms, šv. Damijono grupės jaunimui ir šeimoms už viską, ką jūs kartu su Bažnyčia gyvenate vardan Kristaus.

Paskutinę dieną aš galėjau atrasti Vilniaus lobius: aplankyti Katedros požemius, švęsti šv. Mišias Gailestingumo šventovėje ir pasimelsti Mergelei Marijai Aušros Vartuose.

Aš už jus meldžiuosi, Viešpats telaimina jus ir jūsų šalį, tokią brangią Jėzui ir Marijai.

Jūsų brolis Morkus

„Tiesiai iš mokyklos suolo...“

Su Tiberiados bendruomene susipažinau per praėjusių metų jaunimo vasaros stovyklą. Pamenu, likus savaitei iki stovyklos labai nenorėjau ten važiuoti, atvažiuavau tik todėl, kad buvau užsiregistravęs prieš mėnesį. Visą stovyklą nebendravau su niekuo, išskyrus vieną brolių, jaučiausi taip, lyg būčiau ne savo vietoje. Bet jaučiau, kad privalau dar kartą čia sugrįžti, taigi tik prasidėjus registracijai į kitą stovyklą vėl užsiregistravau. Ir antras kartas nemelavo, pajutau, kad tai – mano bendruomenė.

Apie šv. Jono Krikštytojo metus sužinojau per pirmąją stovyklą ir, kad ir kaip būtų keista, iš karto nusprendžiau, kad kitais metais noriu juos gyventi. Teko ilgai laukti, sunkiausia buvo laukti paskutinio mėnesio. Ir štai aš jau beveik trys mėnesiai esu Baltriškėse. Atrodo, dar vakar buvo pirma diena, kai dar netikėjau, kad jau esu čia.

Į šv. Jono Krikštytojo metus atvažiuavau, galima sakyti, tiesiai iš mokyklos suolo. Šie metai man – gyvenimo mokykla. Jie moko mane tikro gyvenimo. Būdamas mokykloje, nelabai išmokau to, kas reikalinga tikrame gyvenime, dvasiniame gyvenime. O čia per vieną savaitę galiu išmokti daugiau, nei per visus dvylika metų mokykloje. Galiu išmokti, kas man naudinga, o ne tai, ką kiti nori, kad mokėčiau. Šie metai man yra puikus pasiruošimas tikram suaugusio žmogaus gyvenimui. Tai geriausias būdas išmokti gyventi su Dievu.

Antanas visus kviečia į maldą

Antanas

„Mano kelias turi eiti per Baltriškes...“

Apie šv. Jono Krikštytojo metus sužinojau labai atsitiktinai, šią vasarą teko susipažinti su vienu vaikinui, kuris papasakojo savo patirtį bei

nuotykius per tuos devynis mėnesius, praleistus Baltriškėse. Tada jis savo pasidalinimą reziūmavo taip: „esu įsitikinęs, jog kiekvienam vaikinui būtina pereiti karo tarnybą arba gyventi šv. Jono Krikštytojo savanorystės metus Baltriškėse“. Išgirdus pasidalijimą, buvo nuostabu matyti besišypsantį ir džiaugsmo kupiną veidą, kuris leido nutuokti, kaip ten, Baltriškėse, buvo gerai. Tačiau, tik ką baigus biologijos studijas Edukologijos universitete ir sėkmingai įstojus į išsvajotą magistrantūros specialybę VU, šv. Jono Krikštytojo metai man visiškai neatrodė realūs. Po dviejų mėnesių atsitiktinai prisiminiau vasarą girdėtą pasakojimą apie savanorystę Tiberiados bendruomenėje, tačiau šios minties „neauginau“ ir stengiausi koncentruotis į darbus, kurių buvo apstu. Už kelių savaitių mintis vėl pasibeldė, tada per „akutę“ pažvelgiau į ją – prisiminiau vasarą girdėtą pasakojimą ir taip nejučiomis ji „užaugo“ iki to kad vieną vakarą nuvykau į paprastą kaimo pirkią susipažinti su broliais. Atbukusioms nuo didmiesčio stiklo – plieno dėžučių akims aplinka buvo egzotiška, nepaisant viso to, buvo jauku. Susipažinus su br. Jonu ir jau gyvenančiu savanorystės metus Antanu – jaunu ir krykštaujančiu – supratau, jog mano kelias turi eiti per Baltriškes. Tad už dviejų savaitių nuo pirmojo susitikimo į šį kaimelį atvykau jau kiek ilgesniam laikui – šv. Jono Krikštytojo metams.

Tautvydas rūpinasi, kad nesusąltume

Prabėgo jau pusantro mėnesio ir pradėdu suprasti, kad mano atsivežti lūkesčiai dėl šv. Jono Krikštytojo metų sudaro tik nedidelę dalelę viso to, ką jau teko gauti iš Dievo: patys paprasčiausi ūkio darbai, kurie ne tik riebalus degina, bet dar ir moko nuolankumo, dėmesingumo, disciplinos, sutikti įstabūs žmonės, jų atvirumas, nuoširdumas, geranoriškumas, kartais net ir bemiegės naktys šnekučiuojantis sudaro neapsakomai nuostabų bendrystės jausmą, taip pat ir malda... Per visa tai tiek daug patiriama, išgyvenama, išmokstama... Todėl būnant jaunam ir jau krykštaujančiam belieka visiškai Juo pasitikėti ir eiti tolyn, nepamiršti

dalintis, taip pat stebėti bei stebėtis, kokius didelius darbus mūsų Dievas nuveikia! Ačiū, Tau, Viešpatie, kad galiu čia būti!

Tautvydas

Dėkojame už paramą

Grįžęs į Europą, visada labai džiaugiuosi aplankęs Lietuvą. Koks čia veiklus jaunimas ir šeimos! Br. Pranciškus man perdavė voką su pinigais, pervestais į Gailestingumo sąskaitą. Koks nuostabus dosnumas! (2670 eurų).

Man grįžus į Kongą, ėmėme tuo pinigais skirstyti ir pradėjome nuo Roberto, kurį vargina drebėjimas. Jis serga liga, panašia į Parkinsono, dėl jos negali normaliai dirbti ir jaučiasi labai pažemintas. Vaistai, slopinantys drebėjimą, kainuoja gana brangiai. Juos gerti reikia kasdien. Mes pasirūpinome, kad Robertas tų vaistų turėtų.

Robertas su savo šeima

Tai tik pirmieji pagalbos veiksmai mūsų kenčiantiems broliams ir sesėms, taip pat tapusiems sistemos, nes visada gerbiančios jų orumą, aukomis.

Per brolius Baltriškėse mes jums ir toliau perduosime žinias apie Gailestingumo darbus. Čia matote mūsų šv. Bakitos socialinį centrą, kuriame norime teikti pagalbą ir kitiems pažeidžiamiems žmonėms. Jau dabar tariu jums ačiū.

Šv. Bakitos socialinis centras

Tegu šv. Kalėdų ramybė tvyro visų jūsų širdyse.

*Brolių iš Kongo vardu –
brolis Juozapas*

Šviesūs susitikimai

Prieš keletą savaičių Briuselio gatvėje aš susitikau Dianą, maždaug 50-ties metų moterį, apsirengusią pižama. Ji manęs paprašė truputį pinigų arba kavos puodelio. Šiek tiek susipažinusios ir šnektelėjusios, mes kartu nuėjome truputį užkąsti, nes buvo pietų metas ir lauke šalo. Bevalgydama Diana daug skundėsi savo nelengvu gyvenimu. Aš jos klausiausi ir drąsinau, kaip sugebėjau. Staiga atsisuko moteris nuo gretimo staliuko ir, žvelgdama į mus su plačiausia šypsena, tarė: „Kai jus matau, sau sakau: ‘Pasauliui viskas gerai’. Dievo aš nematau, bet jus, jus aš matau, ir aš sakau: ‘Pasauliui viskas gerai!’“

Sesuo Asta

Linkėjimai nuo seserų iš Belgijos!

Po vieno evangelizacijos vakaro Briuselyje aš priėjau prie vienos afrikietės, kuri tyliai rinko giesmynus, paliktus ant suolų. Mes buvome vos bepradėjusios kalbėtis, kai ji man šypsodamasi tarė: „Žinai, kiti mane laiko išprotėjusia!“ Ir ji pasidalino savo skausmu dėl jaunesniojo sūnaus, mirusio prieš kelis mėnesius. Beklausydama jos, aš iš kišenės išsitraukiau paveikslėlį su šv. Jonu, Jėzaus mylimuoju mokiniu, prisiglaudusiu prie Jėzaus širdies, ir padaviau jį moteriai. Žvelgdama į paveikslėlį, ji pasakė: „Kaip aš norėčiau būti kaip Jonas, arti prie Jėzaus širdies, kad girdėčiau: „Aš tave myliu, aš tave myliu, aš tave myliu...“ su kiekvienu Jo širdies dūžiu. Ir aš jam pasakyčiau: „Atleisk, atleisk...“, nes kai mes ką nors mylime, tai net mažiausi dalykai mus labai skaudina.“

Kartu su Jėzumi man labai norėjosi melstis: „Aš šlovinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams!“

Sesuo Ieva Marija

Kalendorius

Sausis

- Pirm. 2–8 d. Nazareto savaitė (*priėmimo nėra*)
- Antr. 17–19 d. Misija Kėdainiuose
- Penkt. 20–22 d. Ateitininkų grupė
- Šešt. 21–22 d. Seminaristai iš Rygos kunigų seminarijos
- Šešt. 21–22 d. Pjūties vaikų žiemos savaitgalis
- Ketv. 26–28 d. Vilniaus Versmės gimnazijos mokiniai
- Penkt. 27–29 d. Vilniaus Kalvarijų parapijos šeimos

Vasaris

- Penkt. 3–4 d. Šv. Damijono grupės ir namų savaitgalis
- Penkt. 10–12 d. Paauglių savaitgalis „Pažink save“
- Penkt. 17–19 d. Savaitgalis vaikinams
- Penkt. 24–26 d. Vilniaus Katedros šeimos
- Pirm. 27–5 d. Nazareto savaitė (*priėmimo nėra*)

Kovas

- Penkt. 11–12 d. Šv. Damijono maldos grupių susitikimas Radviliškyje
- Penkt. 17–19 d. Šiaulių Gegužių progimnazijos mokiniai
- Pirm. 20–04.28 d. Brolis Vidas Filipinuose
- Penkt. 24–26 d. Šiaulių J. Janonio gimnazijos mokiniai
- Penkt. 24–26 d. Kauno Rasos gimnazijos mokiniai
- Penkt. 31–2 d. Kauno LSMU gimnazijos mokiniai

Tiberiados broliai širdingai dėkoja visiems ir meldžiasi už visus, kurie paremia bendruomenės misiją. Prie paramos galite prisidėti skirdami **2% pajamų mokesčio Tiberiados bendruomenei.**

Tiberiados bendruomenė (kodas 192082153), Adresas:

Baltriškių km. 32234 Zarasų raj.

Banko sąskaita: LT 80 4010 0403 0000 1124

AB DnB Nord bankas

MALDOS INTENCIJOS

1. Per šį Kalėdų laiką melskimės už vargšus ir pabėgėlius. Jėzus atėjo į pasaulį, kad pasidalintų vargšų dalia. Labai greitai Jam teko bėgti nuo Erodo. Tegul mūsų akmeninės širdys tampa kūniškomis širdimis, kurios sugeba dosniai dalinti meilę ir jautriai reaguoti į kito žmogaus skausmą. Melskimės ir už visus žmones, kurie atvyksta į bendruomenę prašydami pagalbos.
2. Melskimės už mūsų parapijų atsinaujinimą ir jų ganytojus. Melskimės už visuotinę Bažnyčią ir ypač už persekiojamus krikščionis. Viešpatie, suteik mums vis naujos drąsos, kad su įkarščiu Tave skelbtume.
3. Melskimės už brolius Konge, nes situacija šioje šalyje yra ypatinga. Prašykime, kad jie galėtų toliau vykdyti švelnumo revoliuciją, kurios visam pasauliui taip trokšta popiežius Pranciškus. Lai Bažnyčia visame pasaulyje būna šios revoliucijos nešėja.
4. Melskimės už Tautvydą ir Antaną, kurie gyvena Jono Krikštytojo metus, ir už tuos, kurie ieško savo pašaukimo. Tegul Viešpats parodo jiems kelią.
5. Už Šv. Damijono jaunimo grupę. Šiomet po vasaros stovyklų atsirado daug naujų narių. Melskimės, kad jie būtų ištikimi savo įsipareigojimuose: maldoje, bendruomenėje, ir kad taptų uoliais misionieriais.
6. Mirus brolio Pranciškaus mamai, melskimės už mūsų šeimų mirusiuosius ir už visus, netekusius brangaus žmogaus. Tegu Viešpats, gimęs tarp mūsų, miręs ir prisikėlęs, kad mus išgelbėtų, suteikia jiems jėgų ir paguodos šiame išbandyme.
7. Melskimės už Tiberiados misiją Filipinuose ir už Viktoriją, kuri sausio mėnesį tenai išvyksta metams. Tai pat melskime už visus tuos, kurie palaiko šią misiją, už projektą „Mano vardas – tavo brolis“ (www.tavobrolis.lt) ir visus jo savanorius.

Ačiū kiekvienam iš jūsų, kurie sudarote šią maldos bendrystės grandinę. Mes jaučiamės jūsų visų nešami: per jūsų ištikimą maldą, draugystę, dėmesingumą, dosnumą, padaršinimus. Jūs priklausote didelei Tiberiados šeimai, šiam mažam daigeliui, augančiam Bažnyčios širdyje Baltriškių kaimo žemėje. Viešpats tegul jus aplanko savo švelnia ir mylinčia artuma. „Jėzus buvo tikroji šviesa, kuri atėjo į pasaulį, kad apšviestų kiekvieną žmogų.“ (Jn 1,9). Tegul ši šviesa nušviečia jūsų gyvenimą kiekvieną šių Naujųjų 2017 metų dieną!